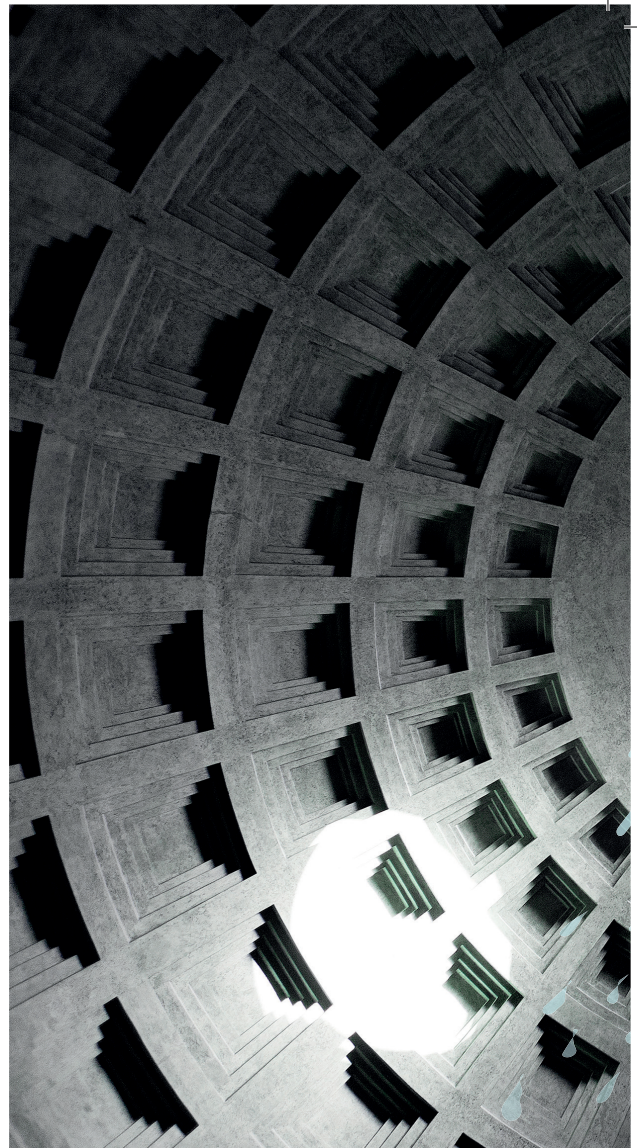

Pantheons kuppel er fascinerende. Øjet drages helt naturligt mod hullet i kuplens midte, hvor sollyset stråler ind i bygningen.

legepladsen skulle være lige her og nu. Det kunne kun gå for langsomt. Far kiggede vredt på hende. – Nu skal du altså stoppe! sagde han og tog hende i hånden. Selvom hun var sur, var det nu alligevel rart at holde far i hånden. Gaderne var smalle, og der var mange mennesker, som prøvede at komme forbi eller gik lige imod dem. Der lugtede af hvidløg og kaffe fra restauranterne og cafeerne, der lå som perler på en snor langs gaden. Pludselig blev de smalle gader afløst af en stor plads, hvor der lå en kæmpe bygning for enden. – Se, der er Pantheon, sagde far begejstret og fandt sit kamera frem.

– Der er da ingen panter her, vrissede Astrid surt. Nogle gange var det, mor og far sagde bare for åndsvagt. – Nej, nej Astrid, sagde far leende, det er ikke en panter, men Pantheon. Pantheon er et gammelt tempel fra Romerriget, som senere er blevet lavet om til en kirke. Det er en helt fantastisk bygning. Et mesterværk. Kom lad os gå ind og kigge på den. Astrid traskede modvilligt efter. Det lød nu stadig rigtig kedeligt. En panter havde været meget sjovere. Inde i kirken var der en summen fra de mange mennesker, der alle stod og kiggede op i loftet. Hvorfor var et kæmpe tag et mesterværk? tænkte Astrid. Det var ikke engang færdigt, men havde et gigantisk hul overst oppe. Astrid forestillede sig, hvordan det ville være, hvis det regnede. Hoppede folk så rundt herinde med gummistøvler på i vandpytterne? Det ville da være sjovt.

Far begyndte at forklare, hvornår Pantheon var bygget, hvad man brugte den til og hvornår den var blevet lavet om til kirke. Han læste op fra den guidebog, som han havde i hånden. Astrid prøvede at høre efter, men hans stemme blev fjern og tankerne vandrede langt væk. Hun tænkte på Emil og Karen fra hendes klasse, som havde fortalt, at de skulle bade hele ferien. – Pssst! Var der pludselig én, der sagde. Astrid kiggede op, men kunne ikke se nogen. – Jeg er lige her! sagde stemmen igen. Astrid kunne stadig ikke se nogen. – Her på gulvet. Astrid kiggede ned, og fik øje på en tøjhund, der

lå på kirkens farvede marmorgulv. Hun samlede den op. – Hej, jeg hedder Pampum, sagde hunden. Den havde små ører, maven var tyk og lang og benene små og korte. Pelsen var lysebrun og en lille smule strid. Astrid kiggede på den. Hun blev helt varm inde i. Hun elskede krammedyr og værelset var fyldt af dem derhjemme. De havde alle sammen navne, men hun havde ingen, der hed Pampum. Og heller ingen, der kunne tale. Pampum havde en bog i poten. – Det er en helt særlig bog, sagde Pampum. Den er skrevet med børneblæk, så det er kun børn, som kan læse i den. Voksne kan ikke. Men du skal bruge din fantasi. Ellers dur den ikke, forklarede Pampum. Han rakte bogen frem mod Astrid, som tøvende tog imod den. – Men hvordan skal jeg læse den, når jeg kun kan læse små korte ord? spurgte Astrid opgivende. – Du skal

bruge din fantasi, sagde Pampum og trak hende med over til kirkens runde væg. – Se på marmoret her på væggen. Når voksne kigger på det, ser de bare marmor i alle mulige forskellige farver. De kan sikkert læse om, hvor det kommer fra, hvor gammelt det er og alt muligt andet kedeligt i deres guidebøger. Men det er jo meget sjovere, når du bruger din fantasi. Hvis du kigger godt efter, kan du se en masse sjove figurer og mønstre. – Som det her for eksempel, sagde Pampum

og pegede på et af marmorpanelerne. – Det ligner et dyrehoved, synes jeg. Prøv selv at gå på opdagelse, og se hvad du kan finde. Du kan helt sikkert se noget helt andet end mig. Astrid gik tæt på marmoret og prøvede at forestille sig forskellige figurer i dets mønstre. Hun kunne både se hunde og blomster og ... Astrid lyste op i et smil. Det var ret sjovt. Pampum smilede til hende. – Når du åbner bogen, vil du finde andre sjove ting, du kan lave. Men husk. Den virker kun, når du bruger din fantasi. Det er ret vigtigt. – Astrid! Du må ikke bare sådan gå væk fra os, råbte far og tog fat i Astrids arm. – Jeg må hellere gå, hviskede hun til Pampum, og stak bogen under armen. Måske blev det alligevel meget sjovt at være på ferie i Rom.

SKRIVEMASKINE OG SPINDELVÆV

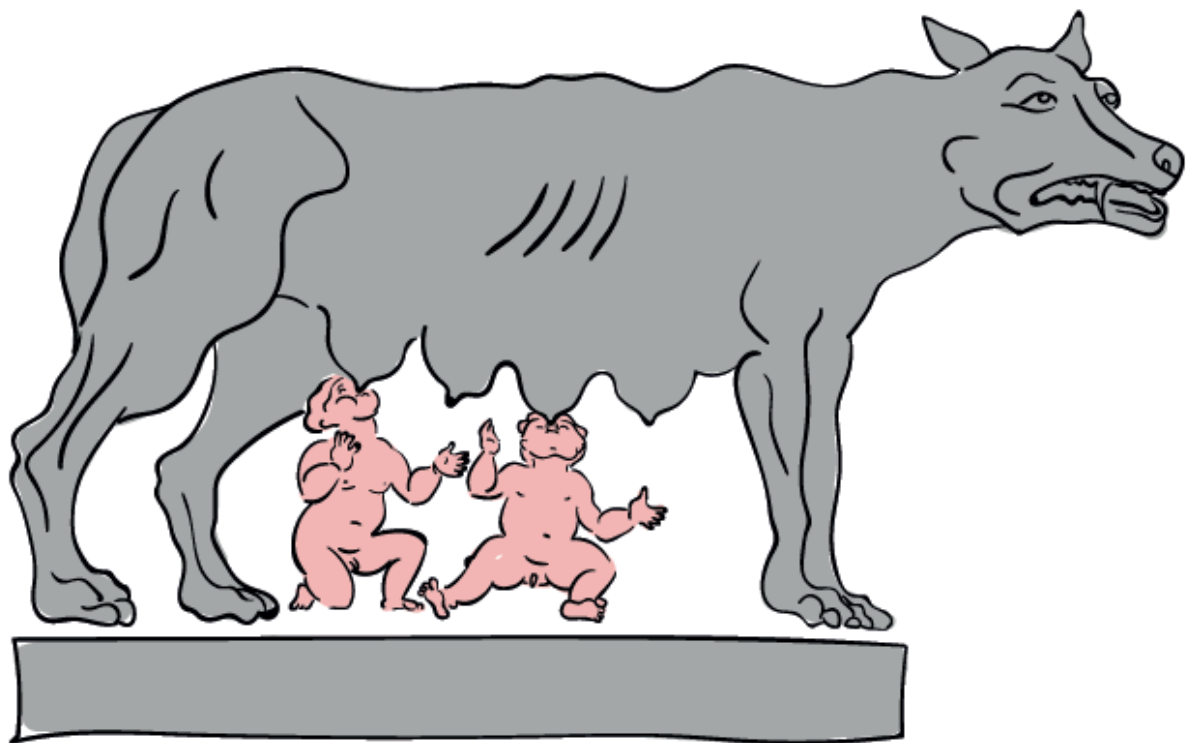
– I dag skal vi se en kæmpe lagkage, sagde far begejstret, da hoteldøren smækkede bag dem. De forlod de smalle gader ved hotellet, og kom ud på en meget befærdet vej. Der var masser af busser, biler, knallerter og scootere, som suste forbi. Astrid blev helt tør i halsen af al den bilos.

De kom til en stor plads med en kæmpe rundkørsel og et gigantisk hvidt hus for enden. Far stoppede. – Har du set huset der, Astrid, sagde han og pegede. Det er Vittorio Emanuele monumentet, forklarede han. – Det er bygget til Italiens første konge. – Bor han der stadig, spurgte hun far. Far forklarede, at han faktisk aldrig havde boet der, men at det kun var blevet bygget til pynt. Det lød fjollet, syntes Astrid og tænkte, at det da var et stort hus at bygge for ingenting. Huset var også meget større end det,

Dronning Margrethe bor i. – Nogle synes, at monumentet ligner en lagkage et gebis eller en kæmpemæssig skrivemaskine. Ved du, hvordan sådan en ser ud? spurgte mor. Astrid tænkte sig godt om.

En lagkage kendte hun fra sine fødselsdage, og et gebis havde hun læst om, men en skrivemaskine vidste hun ikke, hvad var. Mor forklarede, at det var en maskine med en masse knapper med alle bogstaverne på. De slog med et stempel ind på et stykke papir, som var foldet omkring en rulle. Klik, klik, klik sagde det. Astrid prøvede, men kunne ikke helt forestille sig, hvordan sådan en så ud. De gik over den enorme rundkørsel, hvor bilerne og scootere kørte i flere rækker, og kom helt tæt på den gigantiske bygning. Der var lige stået en busfuld japanere af, som var

LEGOKLODSE OG LAGKAGE

Der var en masse forskellige skulpturer og andre ting fra Roms fortid på Kapitolsmuseet. Astrid syntes helt klart, at det sjoveste var den gigantiske fod, der stod i gården. Hun havde sammen med far gættet sig frem til, at han nok brugte størrelse 150 i sko. Det var noget mere end Astrid, der brugte str. 32. Men ellers havde det været kedeligt at gå rundt og kigge på en masse forskellige ting. Astrid fik ondt i sine ben af at gå og stå hele tiden. Det havde hun også sagt til mor rigtig mange gange. Heldigvis var vagterne på museet rigtig søde. En af den rakte tunge til hende i sjov. Og mens mor og far ikke så det, havde Astrid gjort det samme.

Langt om længe kom de ud af museet. De gik forbi en skulptur af en ulv. Under maven på ulven sad to små drenge og drak mælk, som om ulven

var deres mor. Astrid spurgte mor, hvad det var for noget. Hun forklarede, at det var en historie om to drenge, der var blevet sat ud i en båd på floden efter at deres mor var blevet slået ihjel af en ond konge. Båden med drengene strandede, og ulven havde givet dem mælk. Da drengene blev større grundlagde de byen Rom. De hed Romulus og Remus.

Det var en lidt mærkelig historie syntes Astrid, der spekulerede på, hvordan drengene havde lært at skrive og læse, når de havde boet hos en ulv. Måske var det derfor at den ene dreng hed Rebus. Så havde han tegnet ordene i stedet for at skrive? De fortsatte forbi ulven og kom ud til et udsigtspunkt. Det blæste en lille smule og den varme vind tog forsigtigt fat i Astrids lange hår. Det var dejligt. – Er det ikke bare fantastisk? sagde far begejstret, og pegede ud foran sig.

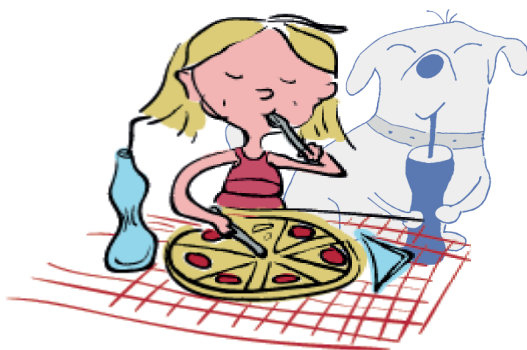

heroppe. De slentrede videre og kom forbi et hus, hvor døren var lavet som en gigantisk mund. Gad vide hvad der er derinde, tænkte Astrid og forestillede sig, at det måtte være et eller andet spændende. Hun blev derfor lidt forbløffet da far fortalte, at der var et bibliotek. Det var nu ikke så farligt endda. Om eftermiddagen skulle de ud på en af byens andre høje. Navnet var svært at udtale, syntes Astrid. Hun havde øvet sig på det mange gange på vej derop, fordi det lød så sjovt. Gianicolo. Gianicolo. – Rom faktisk er bygget på hele syv høje, fortalte far prustende, at da de gik op ad en stejl vej med trapper. Man kalder faktisk Gianicolo for Roms 8. høj. – Det kan jeg godt mærke i benene, svarede Astrid og skubbede grinende bagpå mor, der gik et par skridt foran.

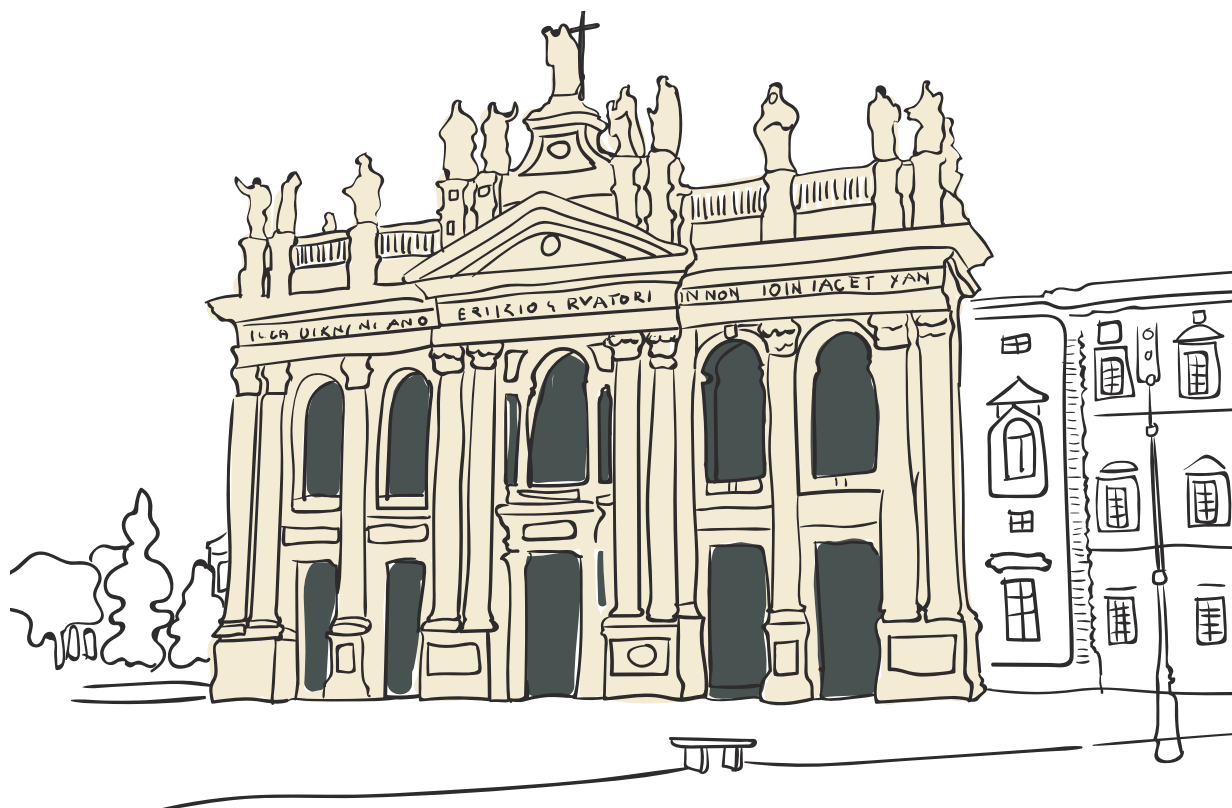
Første stop var en kirke. Far havde lovet højt og helligt, at de ikke skulle se selve kirken men noget andet. De gik derfor ind i et gårdrum lige ved siden af kirken. Her stod et meget lille, cirkelrundt hus med en kuppel. – Hvem bor der? spurgte Astrid, der forestillede sig, hvor svært det måtte være at stille et skab op ad væggen, når de alle sammen buede. – Der bor ikke nogen, forklarede mor. – Det er kun til pynt. Eller man kan vel sige, at det er en kæmpestor gravsten. – En kæmpestor gravsten? spurgte Astrid undrende. Men hvem ligger begravet her? – Faktisk ikke nogen, sagde mor spøgefuldt. Men bygningen markerer at en kendt mand, som hed Peter, døde her. Det var ham, der blev den første vikar efter Jesus. Der er bygget en kæmpestor kirke, som ligger ovenpå hans grav. Den skal vi se en anden dag. – Han må være meget vigtig, når han både har sit eget tempel og en kæmpe kirke, sagde Astrid og gik tættere hen til bygningen. Den var ret sød, syntes hun, fordi den var så lille. Der var en overdækket gang hele vejen rundt om bygningen, og foroven var der en lille terrasse, som også gik hele vejen rundt om bygningen. Astrid forestillede sig, hvor hyggeligt det kunne være at sidde sammen med Pampum og drikke en sodavand der. Hun nåede knap at tænke tanken til ende, før hun fik øje på en lille skikkelse på altanen. Det er Pampum. Hvordan mon han er kommet derop med sine små tykke

ben? Han sad og drak en sodavand med sugerør. Hun vinkede til ham og smilede. Hvor lavede han dog mange skøre ting, ham Pampum.

Efter at have set et stort springvand, og nydt den smukke udsigt over byen fra højen, gik de ned i bydelen Trastevere. Her var rigtig hyggeligt med brostensbelagte gader og masser af små butikker, restauranter og isbarer, hvor de lokale romere snakkede højlydt med hinanden og fik vendt verdenssituationen, mens turisterne slappede af og nød en kold eller varm drink. Der var en skøn stemning. De satte sig ned på en hyggelig plads og fik noget koldt at drikke i skyggen på en af de hyggelige restauranter. Det var som om at maden smagte af mere end derhjemme, blev de alle tre enige om, da de fik serveret en dampende varm pastaret. Spaghetti alla Carbonara. Astrid fægtede med armene, mens hun prøvede at udtale ordet. Hvor var italiensk et sjovt og smukt sprog.

TAMPEN BRÆNDER

– Nu skal vi se Roms Domkirke. Far lød meget begejstret. Astrids ben blev med ét tunge. Hun syntes, at hun allerede havde set rigeligt med kirker. Og nu skulle de gudhjælpemig se en mere! Hvor mange kirker havde de dog her i Rom? Det føltes mindst som tusind.

Døren var stor og tung og rummet enormt. Der var højt til loftet, og det rungede, når folk gik forbi på de blankpolerede gulve. Der kunne mindst stå ti elefanter med hinanden i halen, vurderede Astrid. Hun kiggede rundt, og kunne tælle ikke mindre end tre veje ned fra det rum, som de var kommet ind i. Mor forklarede, at den bredeste af vejene hed skibet, de to smallere hed side-skibe, og at det rum de var kommet ind i hed tværskibet. Astrid kiggede rundt. Hun syntes ikke, at der var meget, som mindede om et skib. Der var jo ikke engang et sejl! Hun orkede ikke at spørge

hvorfor, da mor sikkert ville komme med en lang forklaring, som hun alligevel ikke gad høre.

Inde midt i rummet stod en mærkelig bygning. Mor forklarede, at det var alteret, og at det kun var paven, som måtte servere brød og vin her. Astrid hørte ikke rigtigt efter mere. Heller ikke da mor begyndte at fortælle om billederne på væggene. Hun fiskede Pampums bog op af tasken og åbnede den. Stjernerne glimtede og funkledede. „Gæt hvad der er inde i alteret. Det du skal finde, er meget specielt, og en lille smule uhyggeligt” stod der med Pampums sjove håndskrift. Det var ikke de almindelige kedelige bogstaver, som var i de bøger, som hun læste i skolen. Pampums bogstaver var helt anderledes. Nogle gange lignede de små dyr, andre gange dansede de, men denne gang var fødderne formet som små kranier. Astrid gik tættere på alteret.

tasker. Det var lidt ligesom at skulle ud at flyve. Astrid var ikke meget for at lægge sin taske på båndet. Nu var hun jo næsten lige blevet genforenet med Pampums bog, og ønskede ikke, at den skulle blive væk igen. Heldigvis var der igen problemer med at få bogen med igennem kontrollen, og snart stod de inde i den gigantiske kirke. Astrid følte sig meget lille i det enorme rum med masser af dekorationer, skulpturer, billeder og marmor i lange baner. Det var meget overdådigt og meget overvældende. Især da de stod under den gigantiske kuppel. Det var helt enormt, så stor den var. De kiggede også på mange skulpturer. Blandt andet en, der forestillede Jomfru Maria med den døde Kristus i skødet. Astrid syntes, at den var rigtig flot lavet. Det så næsten ud som om, at den var virkelig, selvom den hvide farve afslørede, at den ikke var helt så levende. Far forklarede, at den var lavet af en meget kendt billedhugger, der hed Michelangelo. – Ligesom den orange Ninja Turtle? spurgte Astrid, og kom i tanke om alle de gange, hun havde leget med dem sammen med sin ven Anders. Ham savnede hun faktisk lidt, nu hun tænkte over det. Hun havde næsten glemt det, fordi hun havde haft det så sjovt sammen med Pampum. – Ja ligesom den orange Ninja Turtle, gentog far.

Efter Peterskirken skulle de se et kæmpe museum, og et berømt kapel, fortalte far. Køen strakte sig som en lang slange langs den høje mur, der omgav museet. Far fortalte, at Vatikanstaten, som det hed, var et af verdens allermindste lande. Det var paven, som bestemte, og der boede kun mænd derinde. Til gengæld har de nogle af verdens mest værdifulde kunstværker, forklarede han. Og det var dem, de skulle ind og se. Efter køen at dømme lignede det bestemt ikke verdens mindste land. Tværtimod syntes Astrid. – Det kommer jo til at tage timer, det her, sagde mor til far. – Skal vi ikke finde en kaffebar, og vende tilbage på et senere tidspunkt? Det er jo tåbeligt at stå her og spille tiden. – Men tror du virkelig, at det ændrer noget? spurgte far. – Det ved jeg ikke, men er det ikke værd at prøve? – Jeg gider altså heller ikke stå her og glo, istemte Astrid. – Ok, så går vi! sagde mor og far samtidigt. De gik ned ad en af de tilstødende gader og fandt en forretning, hvor der var varer fra gulv til loft. Der var kiks, som var pakket ind

i farverige pakker, oste i alle mulige varianter, pølser, chokolader, pasta i alskens former og kager, der var pakket ind i farverigt cellofan. I den fjerneste ende af forretningen bredte der sig en duft af kaffe. Der var en høj disk, hvor der stod en mand i en fin vest og pudsede disken med en klud så den skinnede. – Un caffè e un cappuccino, sagde far, tydeligt stolt over at kunne bestille på italiensk. Manden nikkede, og gik om bagved for at betjene den store kaffemaskine. Han bankede kaffen fra den forrige kop ud i en skraldespand nedenunder, og puttede noget frisk i. Holderen blev skruet hårdt på maskinen, og den brummede lystigt. Den brune kaffe løb langsomt ned i de to bittesmå kopper, som manden havde stillet nedenfor. I mellemtiden hældte han mælk op i en stålkanne, og begyndte at varme den. Mælkeskummen hvædede højlydt, og overdøvede mor, der prøvede at tale med Astrid. – Hvad kunne du tænke dig? fik hun råbt til Astrid, da lyden fra mælkeskummen gjorde et kort ophold. Astrid kiggede rundt på hylderne, men kunne slet ikke finde ud af, hvad hun dog skulle bede om, blandt alle de mange varer. På en af hylderne fik hun øje på noget loddent, der bevægede sig. Hun skulle lige til at råbe, at hun troede der var rotter, da hun fik øje på noget velkendt. Det var jo Pampum, der guffede en pose med fine små chokolader pakket ind i glitrende papir. Han vinkede til hende, pegede på posen og lavede ok-tegn med poterne. – Jeg kunne godt tænke mig noget chokolade, sagde hun til mor, der nu havde fået stillet sin dampende varme cappuccino foran sig på disken. – Den der pose, sagde hun og pegede i retning af Pampum. Men han var forsvundet som sne på en varm sommereng.

Astrid og Pampum i Rom

© Mette Tingholm 2017.

Foto © Thomas Olsen

Tegninger af Pampum: Ellen Tingholm Olsen & Mette Tingholm

Illustrationer og bogomslag design: Kitty Kreutz

Grafisk Layout: Michelle Larsen

ISBN: 978-87-999677-0-4

Forlag: Kameloma

1. oplag 2017.

Tryk: Midtsjællands Bogtrykkeri

Kopiering af denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copy-Dan, og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.
Det er tilladt at bringe korte uddrag i forbindelse med anmeldelser.

Find flere opgaver og tips på www.kameloma.dk